

P584
Box 42, F3

Daughter of Famous Novelist Tells How O. E. Rolvaag Found Inspiration in North Woods

By Ella Valborg Rolvaag

EDITOR'S NOTE: Miss Ella Valborg Rolvaag, daughter of the late Dr. O. E. Rolvaag, author of *Giants in the Earth* and other widely known novels, has inherited a keen love of the out-of-doors from her now famous father. She spends her summers as a counsellor at a Girl Scout camp in the Catskill mountains, returning in the autumn to her home at Northfield, Minnesota, where she is a member of the staff of *The Northfield News*. Miss Rolvaag was graduated in 1932 from St. Olaf College, where her distinguished father was a member of the faculty for many years. Following her graduation she spent a year in Norway, studying at the University of Oslo and visiting her father's home in Nordland. She travelled extensively throughout Norway and England before returning to America. Since her return she has taken business training and has done post-graduate work at St. Olaf College. She joined the staff of the *Northfield News* last fall.

What first induced my father to take an interest in Northern Minnesota is not for me to tell here. Sufficient that he became very fond of the North country and infused us all with the same enthusiasm for "the woods."

It was in the summer of 1932 that the family went north for the first time. Father had been up there and picked out several possible cabin sites, and now Mother was to

make the final choice—Big Island Lake. Father himself, did much of the work, first clearing the land, and then, with the help of two woodsmen, erecting the cabin. The lake was six miles from the nearest station and source of supplies, and since, at that time it was impossible to get thru the woods by car, all our goods had to be packed out, or hauled on the spring wagon. Lumber for the cabin was cut on our own land, and sawed and cured at a sawmill on a nearby lake, but window casings, glass and hard-

ware had to be carried out from town. Impatient of any delay, Father went in one day, and carried besides the week's supply of groceries, all the windows, and ten pounds of spikes.—Of course, both state and county highways have made nearly every lake easily accessible by car now.

Certainly there were many finer and more elaborate summer homes in the vicinity, but none that suited us so exactly. The walls of peeled and oiled logs, glistening golden in the sun, the red roof contrasting with the green trees, and the snugness of the cabin, all made us feel richer than kings in castles. White birch and fragrant pine woods stretch for miles on either side. Altho there were a few cottages on our lake, we seldom saw other people. Occasionally a guest from one of the resorts in the district would go by with a guide. No telephone, no daily paper, no radio could disturb our quiet. It was blessedly peaceful and Father took advantage of the quiet to work undisturbed.

For several years we spent the three summer months at camp, but later more and more things interfered with extended stays in the woods. We always managed to get a month or a few weeks there. Within a few days after our arrival, a definite routine was

Scenes Like This Inspired Minnesota Novelist

A spacious porch overlooking beautiful Big Island was the summer studio of the late Dr. O. E. Rolvaag, author of *Giants in the Earth*. He would often work most of the evening, his daughter relates. Sunset always lured him out upon the lake to demonstrate his prowess as an expert angler.

with a guide. No telephone, no daily paper, no radio could disturb our quiet. It was blessedly peaceful and Father took advantage of the quiet to work undisturbed.

For several years we spent the three summer months at camp, but later more and more things interfered with extended stays in the woods. However, we were never allowed to get a month or a few weeks there. Within a few days after our arrival, a definite routine would be established, which only an all-day expedition could disturb. We had a large porch overlooking the lake, and there Father would sit at the table and write. If it became rainy or cold and stormy, we simply moved in near the big range and cozed ourselves about a fire of crackling popple.

Usually Father began to work directly after breakfast, and kept on until we had to move his papers in order to set the table for lunch. After lunch some sort of diversion—a game of "Over the Top" with mother or a game of solitaire—Father would settle down to work again. Depending upon the ease with which he was able to work, he arranged the rest of the day, sometimes working until dinner-time, sometimes knocking off early to see what we had been amusing ourselves with. Other days, he not only worked all afternoon, but most of the evening as well.

Just at sunset he went fishing. Father prided himself on being a good fisherman,—in having the best luck and the nicest catches on the lakes. We always had fish at least once a day, and it was lots of fun to go with father when he went out. Mother would decide which we wanted and then Father would fish accordingly. For instance, we would vote for baked black bass (one of our favorite dishes,) and then we would go either to Big Ole or Three Island—because that was where he could get the nicest bass. A mess of sunfish for breakfast? Then just jump into the boat on our own Big Island lake, and we could get as many as we needed in a short time.

Diversion was easy enough to find in the woods. Father had an unerring sense of direction,—a heritage of his sea-faring days—and it was always fun to go with him on expeditions into the woods,—to see what we could see, or to look for berries, or to hunt for big trees.

Simple pleasures and the simple life, but it was the sort of living that made it possible for Father to write so steadily.

Dear Nora -

After 17 years, I have finally made a copy of this paper. The typing is bad and I'm afraid the work is no better, but I trust you will overlook all that and maybe enjoy a little the story of our summers in that beloved, enchanted spot. The cabin & the lake. So much more could have been added.

I put in a few Kodak prints by way of illustrations - such I happened to have on hand -

With this I wish you a very good Christmas and a pleasant restful vacation -

Jennie M. Roby.

am also enclosing here - a copy of the 1959 photo of O.E.P. from Baloxi.

Noen Glimt fra Camp Rølvaag.

Da Frk Thykeson bad mig fortælle litt fra vort sommers ophold der nord ved Big Island Lake, og da især om Rølvaags liv og virke der, svarte jeg ganske frimodig "Ja takk, det vil jeg gjerne" for jeg er saa saa overmaate begeistret for Nordre Minnesota, og det er ikke vanskelig at faa mig paa gli naar det gjelder det tema. Men desværre - det blev slet-es-ikke saa lett da jeg skulle prøve at faa alt med jeg ville ha sagt, i en kort avhandling.

For at gi et helt billede av stedets herligheter og vort levnet der, gaar det ikke an, saan uten videre, at dumpe familien ned i hytten og fortælle om Rølvaag.

Natur omgivelsene, menneskene vi færdes med, vort familieliv, de smaa hverdagslige syssler, - alt hørte jo til det milieu i hvilket han tilbragte sommer ferien. Alt dette hadde sikkert nokk sin virkning paa hans gemytt og humør og det igjen paa hans digtning.

De fleste gaar vel med det haap ommengang at faa sig et ferie hjem hvor en kann komme bort fra det hverdagslige strev, enten til hvile, hvile, adspredelse, eller hvor en kan arbeide uforstyrret med det som ligger nærmest ens hu.

For Rølvaag var det selvskrevet at et saant hjem maatte bli nær et vand hvor der var godt fiske. Som barn lekte han i baatene der laa ved stranden der hjemme. Som ung gut var han natutligvis med og fisket i hjemmevandene. Fra 14 til 20 aars alderen da han utvandret til Amerika, var han Lofot fisker.

Endog vi der kjenner lite til et saant liv, maa forstaa hvor saart han savnet det! Livet her i Amerika blev jo saa helt anderledes. Altid savnet han havet!

Endelig vaaren 1922 blev det mulig at sette igang med planer for et sommer hjem - en hytte i skogen nær et vann!

Hvorledes Rølvaag fandt dette strøk i Nordre Minnesota hvor der myldrer av vakre innsjøer er en lang historie men hører ikke med her.

Big Island Lake ligger i det store Itasca County, ca, 270 mil omtrent ret nord herfra. Vil noen besøke stedet kann jeg forsikre dere en herlig tur. Nu er der gode veier overalt. Kjør nordover fra Minneapolis, forbi den vakre "Lake Mille Lacs". Her gaar veien 30 mil langs strandbredden. Videre da til den trivelige tømmerby, Grand Rapids, ved Missiissippi elven. Ennu en 30 mil langere nord over et ganske vildt og storslagent terrain... Tatt skog-kladde bakker og djupe daler av-vekslet her og der med smaa innsjøer! Naar dere kommer til vor lille *Ranida Bay*, Marcell, er det bedst at spørre sig frem, føreenn mann begir sig paa de sidste 5-6 mil gjennom skogen, eller er det umulig at finne stien der fører ned til hytten. Har dere funnet den, er det bedst "to put your car in low" og kjør meget forsiktig for at unngaa de store rullestenen og tråstubbene der ligger i veien. Bedre er det kanskje at sette bilen igjen og gaa *den gamle stien*. Hytten er vel gjemt men staar der og hilser velkommen!

~~Det var dog langt fra saa lettvindt at komme frem 20 aar siden da vi tok turen første gang.~~

"Veien vor smel"

View from Cabin, looking north-east - shows some of the islands & bays. (1) is Big Island from which lake gets its name.

Det var dog langt fra saa lettvindt at komme frem 20 aar siden da vi tok turen første gang. Mangt og meget maatte forberedes for et tremaaneders opphold derute i vildnisset. Vi visste jo, at derfra blev der ikke mange anledninger at komme til byen, og visste ogsaa at det ene lille handelssted i Marcell var ikke videre vel forsynt.

Saa drog vi da avsted tidlig i Juni, 1922. Det blev en lang og besværlig reis. Hefra med tog, kl. 5 om morgenen for at naa toget i St. Paul, ~~til Duluth~~ byttet tog igjen i Duluth, saa videre nordover til Deer River hvor vi ankom sent om kvellen. Her maatte vi overnatte, og endelig neste dag drog vi avsted til Marcell med et lite "Logging train"! To timer tok det at kjøre de 28 mil! Nu kjører vi hele veien fra Northfield med bil, fint paa 8 timer!

At det gik saa sent gav oss jo mere tid at se og bli kjendet med de nye forhold. Vi blev snart klar over at vi var kommet til grænen. "The Spirit of the North" var der, og det blev nok ikke lenge før enn vi var alle baade begeistret og fortryllet av dens ynde.!

Ennu staar der noen urskoger av vâldig stor furu, men det meste er "cut over land". Bjerk, furu og poppel er de almindeligste trær. Der er ogsaa en mængde ironwood, basswood og løn.

Hist og her med lange mellem rum, ser mann en liten aapning i skogen, hvor folk har ryddet og begyndt at bygge sig hjem, kanske længere inne en liten hytte hvor en ensom skoghugger bor.

Det vrirler virkelig av innsjøer i dette vidunderlige land.

Om sommeren er det noksaa folksamt for der er turist leirer overalt, for det vrirlet virkelig av innsjøer i dette vidunderlige land. Ennturist kan gaa ut om morgenen, fiske i en eller flere av en 20-30 innsjøer i omegnen og ennda komme hjem samme aften. Turistene ~~kan~~ helst fra de varme mellem statene, Missouri, Kansas, Oklahoma og Illinois. Vi følte oss snart som hjemme i denne brogede folkesamling.

Ja, saa hadde vi da naad Marcell, ivrige for at begi oss videre til vort bestemmels sted, Big Ole Lake. Her hadde vor gode ven og nabo fra Manitou Street, Halvor Oakland, og hans bror med deres familier bosat sig et par aar forut, sat op et sagbruk og hadde en noksaa god forretning noen aar.

Oakland mødte op med vogn og hester, ingen bil vei! Fikk alt godset lasset paa vognen og vi skranglet avsted. Endelig var vi paa vei til Eventyr landet.!

Veien var smal, meget ujevn, med mange bøininger der slynget sig hit og dit for at undgaa trær og kratt. Heldigvis var det tørt ellers kunde den ler bakken ha blitt noksaa slem at komme over med et saa tungt lass; den lange sumpen ogsaa! Rølvaag gik tilfods hele veien, barna og kjøreren stykkevis, mens jeg sat paa som en fin dame og skranglet med. - Dog, da vi kom til sumpen maatte nokk jeg ogsaa fint stige av og trasket et par mil med de andre.

For mig, dopvokset paa prærien i Syd Dakota, blev hele turen en uforglemmelig oplevelse! Jeg hadde jo set skoglunder hjemme men aldrig noe saa støtslagent som dette. Alt var nytt! Alt var overvældende! Og da de fortalte mig at en kunne gaa mangfoldige mil uten at komme ut av skogen eller se tegn til menneske liv, blev jeg nesten kvalm..
Uf, jeg følte mig ~~aleles~~ ^{aldelas} inneklemte!

Minnes saa klart den første natten! Jeg sov paa verandaen hos Oaklands. Nei, jeg sov ikke.- Der var saa mange lyder overalt - Froskens kvækken der borte i sagmølle bugten,- kraakens graadige knurren,- lommens uhyggelig skrik,- fiskens sprallen i vandet,- vandets dæmpet plasken mot stranden,- noe som raslet inne i skogen,- poppel løvets sagte rislen og tischen,- susen deroppe i skogen! Riktig et symfoni av lyd. Allikevel var det saa forunderlig stille og fredelig!

Saa vaer det at rydde og bygge. Men først maatte bygge tomten bestemmes. Rølvaag hadde forut valgt to, og jeg skulle da ha det avgjørende ord. Enten at bygge ved Big Ole Lake nær Homnes familien hvor de hadde sat op deres hytte aaret forut,; - eller paa en pynt ved Big Island Lake bare en kvart mil fra Oaklands. Begge hadde sine fordeler. Paa Big Ole kunne vi nyte en herlig sol-nesgang hver aften,- men det kunne ogsaa bli noksaa varmet der om ettermiddagen. ~~Her var~~ En meget god bade strand. ^{Var det ogsaa} Big Ole byr ogsaa paa flere arter og større fisk,- og vi ville gjerne være Homneses naboer. Baade George og Frida Homnes hadde været Rølvaags skole kammerater og vi var sars gode venner.

Big Island, derimot har en særegen ynde der fængslet oss straks. Strand linjen er præget av mange bugter, og smaa øer er spredt over vandet. ^{ser} Og her ~~man~~ sol-op-gangen! Har du engang set ~~set~~ solen stige opp bak om trærne og kaste og ~~kaste~~ sin lyse straal over vandet til de blir til en stor sølv bro med tusener av glitrende stjerner der leker i vandet - glemmer du det ikke saa snart! Vi blev snart enige at paa Big Island ville vi bo, og angret aldrig det valg. Vi blev da ogsaa Big Islands pionerer, idet vi var de første innbyggere paa dens kyst.

Vi bodde i Homnes hytten en maanedes tid mens Rølvaag ryddet tomt - store trær maatte fældes og tæt krat utryddes; og han ilag med Oakland brødrene bygget hytten. Den er 28 fot lang, 24 ft bred med en stor veranda 12 x 24 ft. Den er bygget av "balsam" tømmerstok,- vokset, saget og tilberedt der ved Big Ole. Tømmerstokkene er hølvet, delt i to og sat opret. Efterat veggene blev oljet og med det røde taket, kan du tro den glinset der paa pynten!

En dag Rølvaag blev lei av at vente paa hesteskyds- gik han de 6 mil til Marcell og bar hjem alle vinduene, samt en 6 pounds kasse med spiker, og litt mat varer til huset! Alle møbler;- spisebord, stoler, benker, snekret Rølvaag selv; - endog to senger av uhølvet bjerk; (genuine solid birch beds) Der er ingen gyngestoler eller "overstuffed" møbler. To baater blev ogsaa bygget - en paa hver lake.

Valborg og jeg hadde det travelt med at bære ettermiddags kaffe den milstvei hver ettermiddag til arbeidsmennene. Vi kjedet oss aldrig. Altid var det noe nytt at se: - En fugl vi hadde ikke set før, en ny blomst,- modne bær - En dag møtte vi et murmel dyr (woodcock) i veien (Det merkelige var at disse smaa dyr var aldrig rød oss, de hadde ennu ikke ikke lært at menneskene kunne være farlige) En anden dag steg jeg i et hvepse rede. Det var mindre behagelig, men dog en adspredelse. Fritjof arbeidet naturligvis med mannfolkene.

Den 11te juli flyttet vi inn i hytten. Det er ikke noe imporende hus. Der er mange flottere hytter rundt omkring, men den passet godt vort behov. Sikkert manglet den mange bekvemmeligheter vi nyter i vore moderne hjem, men som vi, merkelig nok ikke savnet her. Arbeidet for husmoren blev jo noksaa klodset iblandt, men til gjengjeld var der saa mangt og

The "Study"

my "big" catch

A northern Pike & raspberries
from Big Ole - July 9, 1922

We three, Tilda, myself & Christene caught these
the evening of July 3, 1923.
Were we ever proud!!

Her per du
"jester-huen"
A Black Bass

meget der kunne sløifes. Ingen støvsuger at plages med, - ikke noe polering av møbler, - ikke noe fint krømskrams at ta vare paa. Vi var alle enige at det ville være langt fra saa morsomt at bo i en aldeles modern hytte da kunne vi likesaa godt forbli hjemme.

Nu hadde da Rølvaag endelig faat et godt ferie hjem, et sted hvor han fikk arbeide uforstyrret. Her var det hyggelig og fredelig. Hverken telefon, dags avis eller radio, - Kun enkelte gange kome en turist ruslende forbi, eller naboene paa korte besøk. Og her var det godt fiske !

Verandaen blev hans verksted. Her kunne han se utover vannet mens han skrev. - Kanske det minnet ham iblandt om havet og hjemlandet! Kanske det lindret delvis savnet og lengselen etter det store hav! Innsjøen var nu ogsaa ett vann hvor en kunne sitte i en baat og drømme mens en fisket.

Er nu ganske sikker at mange av de problemer han hadde med sine digtning blev løst paa Big Island. "For karakterne i en bok er akkurat lik andre almindelige mennesker" brukte han at si. De ville ikke alltid det han ville. Somme tider hadde han et svært stræv med dem. Da var det jo bra han fikk være med ~~dem~~ ^{med} dem endstund, alene og uforstyrret.

Rølvaag kom sig snart i en ^{Vass} dags orden der blev ganske nøiagtig fulgt hver sommer med unntagelse av En dags utflugt iblandt. Straks etter frokost satte Rølvaag sig til skrivebordet og skrev til henimot kl. elleve; da maatte han ut og faa sig litt kropslig bevegelse; helst rydde i skogen, pynte rundt hytten eller hugge ved til ovnen. Kanske for vi alle i vannet "for a dip", var der ikke tid til mere, mens middagen ventet.

Vi spiste alltid paa verandaen, og hadde samme skik der som hjemme og sitte lange (især ved middagsbordet) hvor vi nøt utsigten mens vi diskuterte og pratet om al verdens ting.

Barna maatte naturligvis vaske kopper, og imens hvilte Rølvaag og jeg læste høit. Det hendte nokk ikke saa sjelden at han sovnet av og jeg sluttet at lese. Men da plirret han litt med øienlaakene, og gryntet i halv søvne: "læs videre". "Ja, men du sover jo". "Bare læs du". Og jeg læste, for mig var det alltid en stor fornøielse. Og merkelig nokk, tiltrods for at han sikkerlig slet-es-ikke hørte alt var det utrolig hvor meget han husket av det jeg hadde læst.

En kop kaffe eller en bade tur for at komme i stemning, saa til bordet igjen. Nu blev det ganske stille et par timers tid, Anledning for mig at faa en ettermiddags lur, eller sitte med et haandarbeide. Gik det godt sat han ofte til henimot sol-nedgang; da maatte vi ut at fiske.

"Hvad slags fisk skal det være imorgen? "Baked Black Bass?" Det var alltid et spørsmål. "Eller fine stekt crappies?" "En Northern Pike til suppe eller plukfisk?" Ja, da maatte vi til Big Ole. Hadde nemlig baat der ogsaa, Fiskegreiene sattes istand. Den bitte lille lille kroken for "crappies", den store tar man "Bass'en" med - og en "trollinnng line", kanskje napper vi en "Northern" paa hjem turen. Og glem ikke fiske-huen!. Rølvaag hadde nemlig en hue han paastod bragte fiskelykke. Han bragte den med sig fra Norge da han var hjemme paa besøk i 1916, Den samme hue brugte han ogsaa alle de aarene deroppe ved laken. Et stykke smørbrød førenn vi gaar, ikke

tid til mere.

Mom takes it easy

Frits and the fish chipmank

1923

Valborg & her playmate have a sewing lesson

1923

1923-

Ville vi nøie oss med "Sun Fish" eller "Small Mouthed Bass" var det bare at hoppe i baaten, ro ut i bugten nær hytten og snart hadde vi alt vi trengte. "Sun Fish" eller "Blue Gills" som den ogsaa kaldes er en meget fin og delikat fisk. Vi blev aldrig lei den. Den kan tilberedes og være nydelig paa mange maater. Stekt og spist med ristet brød er den bedste frokost ret jeg kann tenke mig. den egner sig forfortreffelig til suppe og stekt eller koegt er den like god. Og slog al anden fisk feil var vi ganske sikker at faa "Sun Fish".

Det fornøielige ved at fiske paa Big Ole var at der kom vi ilag med andre fiskere- Homness og Oaklands og kanske turist baater. Det gikk nokk lystig til sommetider med jubel og fryd fra den baat der fikk den største eller mest fisk.

Som gammel erfaren fisker var Rølvaag natuørligvis i sit ess i baaten og var stolt over sin færdighet som fisker. Han kunne ro, klare baaten, og haandtere fiskestangen alt paa samme tid og endda faa mere fisk enn noen annen. Sjelden kom han hjem tomhendt.

Ofte var vi paa vannet til det blev aldeles mørkt og hadde besvar med at finne stien til hytten.

Hadde vi ikke spist nokk til aftens maatte bordet dækkes igjen og mat finnes frem. Har ofte stekt en stor panne fisk etter kl.9.

Rølvaag førte alltid en stor korrespondance - og kvellene blev helst nyttet til at skrive brev eller avhandlinger til forskjellige øiemed. Imens koset vi oss alle rundt bordet hvor den store lampen lyste. Enhver sysslet med sitt, - brevskrivning, læsning eller kanske bare smaa prat. Ofte tok vi oss en tur ned til bryggen for at se paa fisken hoppe i vannet, stjernene speile sig, eller ro ut i maaneskinnet og innbille oss at vi var kommet inn i et fortryllet land. --

Kom der Kolde eller regn dager var det bare at flytte inn i stuen. Kan en tenke sig noe hyggeligere enn at kose sig i en lun stue mens poppel veden knitrer i ovnen og regnet plasker paa taket? Det kunne inspirere hvem som helst at skrive godt!

Maten er enkel, - ikke noen krusseduller her! Men vi lever godt. Hoved retten er natuørligvis fisk som vi er alle meget gla i. og da der er flere arter som ogsaa kann tilberedes paa mange forskjellige maater blir vi aldrig lei den. Nordlands fiskesuppe er en av vore yndlings retter. Der er dog visse retter der er blit traditionel og disse maa absolut ikke sløifes! Risensgrynigrøt med rosiner, rikelig bestrød med smør, kanel og sukker maa vi ha mindst en gang hver sommer. Da den er regnet for en fin fin ret i Rølvaags Nordlands hjem fikk jeg alltid en varm takk for grøten. Ferien var ikke komplett førenn vi hadde hat vor aftens av "creamed onions on toast". At lage vafler var noksaa strævsomt. Det berodde saa meget an paa hvad slags ved jeg hadde. For at varme jernet riktig maatte der være tør tør ved der ga en høi sterk flamme. og til dette øiemed var bjerke bark det aller bedste. Bare jeg nevnte vafler for hele familien tilskogs for at hente den. Endog Rølvaag la gjerne blyanten fra sig for at hente sin del, og han var sars flink.

Enkle retter disse, men bare det at vi gjorde saant væsen av dem,, staar disse maaltiderne frem som lyspunkter i vort daglige familie liv der nord - Det er jo saan smaa ting der skaper hjemmets hygge.

Slik gikk da dagene!

A neighborhood dinner party
at Oakland's - 1923.

August, 1923

Fish enough for 12 - ready to go
into the oven. A dinner on the
porch. Oakland, Hommes & Røbeys

Til avveksling gik vi turer inn i skogen eller ved veikanten for at plukke bær. En deilig tur var at ta niste med, spadserer et par mil til Smith Lake - spise mens vi hvilte og plukke "pin cherries" paa hjemturen. Av disse bær laves en deilig gele. Bringebær fandtes over alt hvor skogen var ryddet ut, og enkelte aar fandt vi en mengde ville jordbær paa bakken like ved hytten.

Blaabær turene var dog de morsomste. De bedste blaabær fandtes en 10 mil borte paa et tørt sandagtig strøk. Homnes hadde faat sin bil frem og skjøndt han maatte kjøre "in low" de 6 mil gjennom skogen, gik det dog... der var ingen hastverk, vi hadde hele dagen. Rølvaag og Homnes var begge flinke og ivrige at plukke bær, vi andre tok det med mere ro. Ofte kom vi hjem med et par store vann bøtter full. Jeg syltet mange quarts og vi fraadset i blaabær med fløte og blaabær pie.

Engang hver sommer, paa innbydelse, samledes alle nos en av naboene til en stor gala middag.

Blev vi lei at være alene en søndag, fandt vi frem bade dragtene, kanskje litt ekstra mat, (for det er ikke alltid heldigt at komme saan forvarende uforvarende aeroppe i skogen) og ruslet bortover til Homnes folket. Homnes og Rølvaag fanat straks frem schakspillet og kunne da sitte lange stunder uten at sie et eneste ord. Senere paa dagen fornøiet vi oss i vannet. deretter en deilig sftensmat og saa ut i baatene for at riske og skue den herlige sol-nedgang!

Likedan kom Homnes familien bortover til oss, og det samme program over igjen. Mennene med sit schak spil; Bare en enkelt gang hørte vi et et grynt og skjøndte at de virkelig var bevidst. Til en avveksling tok de sig kanskje en speider tur ut i skogen mens vi andre fornøiet oss hjemme hjemme, en bade tur med barna og saa stelle til aftensmaten.

Saa ut i baatene for at fiske "Sun Fish" i Big Island som vi paastod er den bedste i verden. Den er egentlig større her enn i Big Ole saa vi hadde da noenatskryte av.

Ofte gik fisketurene langt opover til en avsides, næsten fuldstendig stendig gjemt bugt. Kommet inn her følte vi oss aldeles utestengt fra den øvrige verden. Her er det ganske øde, ikke tegn til menneskeliv; bare bæveren der arbeidet saa flittig derborte. En stor tèt skog omringet vannet og gav det et mørkt og unaturlig skjær. Vi kunne godt innbille oss at troll og spøkelses bodde her. Her sat vi da i hver sin baat og fisket mens tusmørket faldt. Ikke et ord! Gode fiskere prater ikke. Kun et dempet muk hver gang en fisk blev hivet i baaten.

Det er da lett at forstå hvordan advokaten fra Nord Dakota og læreren (ja vi andre ogsaa) glædet sig til sommerens hvile og adspredelser i saadanne omgivelser.

Slik da tilbragte vi noen av vore hyggeligste dager; en almindelig familie i et meget simpelt hjem, *en hytte i skogen ved ett vann.*

I hele dette enkle hverdagslivet var Rølvaag selvfølgelig midtpunktet. Vore gjøremaal avhang helst paa hvad han hadde for sig, og hvorledes han følte den dagen. Vistnok var han optatt meget av tiden med sit eget arbeide; allikevel var det mere tid og flere anledninger for et intimt familie forhold her enn i det travle skole aar; og dette gjaldt da især for barna. Vi lekte og vi arbeidet sammen.

en hytte i skogen ved ett vann

Minner kommer rullende frem idet jeg tenker tilbake. De lange fotturer med barna (Jeg var ikke ofte med da); de morsomme bær turene; - vort hyggelig naboskap, især da med Oakland og Homne; Homnes familiene - fiske turene; - de mange kveller jeg stod og holdt lykten og slog myg mens Rølvaag reisket fisken, - baat turer i maaneskin maanneskinnet, - Fjerde jli festen i Marcell, - kirken ved Jessie Lake, - sommeren skogbranden truet, - gjedester, - sol-ned-gangen paa Big Ole og sol-op-gangen paa Big Island, ja, alt dette og meget mer !

Nu er veiene gode og idet er lett fremkommelig, men desværre som tiden gaar blir det færre anledninger for familien at samles og faa tilbringe en kort ferie der. Løngselen er dog like sterk og er det mulig ^{drar} veien naturligvis dit. Hytten i skogen, bjerken, furuen, Big Island Lake, fisken, lommen, alt lokker !

Vi var vel kanskje sædeles heldige at ha en saan far i huset som Rølvaag. Hans omsorg og begeistring for alt der vedrørte vort liv og virke der; hans kgærlighet til naturen og rine følelser for alt det vakre, slik han nôt det simple liv der i hytten var og veblir at være en inspirasjon for oss alle i familien.

Vi er alle blitt overmaate gla i dette fortryllende sted, Big Island Lake og hytten der i skogen!

For Lødden-Edda. April 28, 1942.

Jennie M. Rølvaag